

Сестра Аркансил (копирайт)

Караконджулчо и рибката-папагал

- Ние ще отидем да видим старата родина това лято, заминаваме утре малко след полунощ. Ти ще бъдеш ли тук като се върнем? – попита Литографчето, подканяйки с крило малките си археоптериксчета да приключват крушовата салата по-бързо.
- Не зная. И на мен ми се ще да се върна за малко, но с тези гранични истории, по-добре да си седим на филейните части, че после идването ще е затруднително. Пък и Детенце не иска да ни пуска, а то е най-важното нещо. Все пак, аз съм домашен таласъм, а не волна птичка, - Караконджулчо поглади едно от малките, което се опитваше да го пощи от добри чувства. – Спри, гъделичкаш! Бълхи нямам, най-много някой молец да завъдя. Стар съм за бълхи, така си мисля.
- Ти не си стар, ти си древен. Виж, Сакреблю е стар и ме притеснява.
- А, той е стара кримка, това си е така. Защо те притеснява? Нали откак има нови пера всичко си му е наред? Или не е?
- С перата всичко си му е наред, това е вярно. Но той е наистина стар и почва да му личи. Онзи ден си говорихме за дълги прелети и той нещо спомена за последен полет, ама нещо го смотолели, та не разбрах точно. Ти го наглеждай, защото ми се струва, че той нещо е намислил, а това, което го е намислил, не е кошерно, да знаеш!
- Ти ме хвърли в смущение! Утре идва Пешо, ще говоря с него, той нали и той е морска твар, може да е по-наясно, - Караконджулчо си върза едно възелче, да не забрави.

Джон седеше на задната веранда и чакаше Евчето да се прибере за да обсъждат планове за сватбено пътешествие. Тъй като беше решено сватбата да е у дома, това значително разширяваше финансовите възможности за меден месец. Тъй като Евчето не искаше да пътешествува където и да било без Сакреблю и Бурито, географските възможности бяха крайно стеснени. Няколко управители на хотели за младоженци вече бяха посъветвали Джон да смени не направлението, а булчето, от все сърце. Един се беше съгласил за папагала, при условие, че Джон предплати пълната подмяна на интериора на стаята и Сакреблю не излиза на терасата, но беше теглил чертата пред Бурито, плацикаш се в топлия басейн дъвчейки зеле и моркови. Костенурковата супа се сервираше в рестората, беше настоял деловият мъж. Листът със зачеркнатите хотели ставаше все по-дълъг, а исканата сума, която Джон грижливо отбелязваше – все по-голяма.

- За тази цена вероятно мога да купя направо къща в някое блато! Поне Бурито ще се радва!
- хвърли молива Джон. Сакреблю закима разбиращо. Бурито степенно се приближи, ухапал туристическия атлас на Евчето.
- Благодаря, приятелю! – Джон взе атласа да не би костенурката да реши, че е зелен лист. Папагалът подскочи върху книгата и я запрелиства с клюна си. – Чакай, ще го скъсаш!

Сакреблю беше спрял на една определена страница. Дългите години плаване не бяха минали напразно – той прекрасно четеше карти. А мястото, изобразено на тази конкретната част от атласа си му беше познато. Оставаше само да убеди Джон.

- Купи къща! Купи къща! – започна да каканиже папагалът.
- О, и ти си съгласен! – засмя се Джон. – Карамба, както би се изразила дамата на сърцето ми, защо не! После, като мине меденият месец, ще я продадем! Я дай да погледнем листинга!

На картата, която светна на екрана, се появиха няколко прекрасни къщи в добро състояние и един кошмар. Джон ги разпечата и чу колата на Евчето да се паркира в гаража. Той стана да посрещне дамата на сърцето си. Сакреблю използва момента, докопа червения флумастер и направи кръгче около снимката на кошмарната къща. Той познаваше тази недвижимост и имаше планове. Папагалът бързо зачеркна останалите къщи и ни праз ял, ни праз мирисал, се качи обратно на стойката си.

- Карамба! – възкликна Евчето. – Джон, ти си абсолютен гений! Ама разбира се, че ако сме си в наша къща, няма никой да ни тормози хайванчетата! Само че ако честно, нито ти, нито аз, нито двамата заедно нямаме пари за това! Я чакай, ти сигурен ли си за цената на тази? – Евчето посочи оградената от Сакреблю къща.
- Мисля, че е грешка. Не може да се продава точно хиляда пъти по-евтино от съседните. Но пък изглежда доста запусната, може да е за събаряне. Ако нямаш нищо против ходенето на къмпинг...
- Ти питай утре. Сакреблю, ти можеш ли да кажеш „Луизиана“?
- Луизиана, купи къща, Луизиана, купи, купи, къмпинг!
- Ето, и Сакреблю е съгласен! – за Евчето папагалът беше нещо като летящ Делфийски оракул.

Джон не вярваше в чудеса. Зад продажната цена имаше някакъв трик. Я неплатени дългове, я лоша слава, я плаващи пясъци. Той звънна на агента по недвижимости с голяма доза скептицизъм. Човекът се оказа порядъчен и определено наплашен.

- Не, не мога с чисто сърце да ви я препоръчам, млади човече! Аз я продавам от близо четиридесет години тази къща, вие не сте бил роден сигурно когато аз съм я обявил за пръв път! Да, прекрасно разположение, собствен плаж, при това доста голям, тих залив, никакви съседни, път към шосето, верно, малко обраснал, но всяка година го подстригваме с надежда, че някой ще се засели. Вие ако искате вярвайте, но къщата е в чудесно състояние за възрастта си. Обаче е прокълната! Да, да, да! Прокълната, казах! Изобщо не говоря за скърцащи дъски и скелети в мазето, всичко това е проверено отдавна. Обаче някой затваря и отваря завесите. Някой пуска музика. Някой пее. Някой с някого се кара.

Чинии дрънчат, чаши падат, електричеството гасне, подът изчезва, после пак се появява, изобщо никой не е прекарвал повече от ден в нея. Последните ѝ собственици с голямо удоволствие я харизаха на банката, тя да ѝ бере гайлето. А банката ми я връчи на мен. Защо да ви лъжа, ако можеше да се продаде – досега да съм я продал хиляда пъти. Нямам нищо против да ви я продам. Кой знае, вие не сте местен човек, може пък да не сте чувствителен към дрънкащи полилеи. – Тонът на агента не изразяваше дори резенче от надеждата, таяща се в думите му. Ако избягалите кандидат-купувачи на точно този имот се наредяха на опашка приблизително паралелно на мексиканската граница, последният щеше да пие лимонада в центъра на Сан Франциско.

Пешо Морският Кон и Принцесин се готвеха за едно пътешествие към Големия Барьерен Риф, затова бяха дошли да си поприказват с Бенемот и Караконджулчо преди да поемат на път. Таласъмчето им разказа за опасенията на Литографка.

- Може да е по родство на перата, знам ли, но тя е наистина притеснена. Все пак Сакреблю е на възраст, от време на време има разни идеи, пък и колкото и добре да му пасват перата, може да се надценява. Ами ако отиде да лети над някой кораб и падне във водата?
- Нали знаеш, при нас нищо не се губи, - Принцесин разроши Караконджуловите космалаци и развърза възелчето за спомен. – Но за да не се притеснявате, ето ти моя пръстен. Сложи го на крака на Сакреблю, така винаги ще можем да го открием в морето.

Таласъмчето така и направи.

На бракосъчетанието на Евчето и Джон се изсипа половината градска полиция и половината прокуратура. Облаците бяха обект на множество молитви, защото август си беше топъл месец, а халките бяха носени от Бурито, на специално закрепена за гърба му възглавничка, лично ушита от Бабата. Той направи всичко възможно да тича след двамата младоженци, но все пак той си оставаше една костенурка, голяма колкото емайлиран леген за пране. Караконджулчо разказа всичко това на Бенемот, защото неговата позиция беше къде по-удобна, таласъмчето се беше маскирало като помпонче на Бабината широкопола шапка, докато Бенемот следеше церемонията от клоните на близкото дърво. Добре, че не му дадох да носи тортата, мъдро беше отбелязал котаракът. Иначе фигурките на двама младоженци, един папагал и една костенурка можеха и да се стопят преди да стигнат до първообразите си.

Агентът явно се чувстваше неудобно. Боята по старата къща висеше на парцали, някъде хлопаше врата, макар да нямаше никакъв вятър, бурени заемаха мястото на някогашната английска градина, няколко прозореца зееха отворени, макар Агентът лично да беше проверявал предишния ден всичко да е наред.

- Разбира се, огледайте, няма проблеми, ето ключовете! – Агентът не направи усилие да излезе от колата. Сигурното си беше сигурно.

С безстрашието на новоизпечен съпруг Джон взе връзката и се отправи към вратата. Сакреблю остави Евчето на попечителството на Бурито и Агента и кацна на Джоновото рамо. Полицаят отключи и предпазливо престъпи прага. Завесите бяха спуснати и салонът тънеше в мрак въпреки слънцето отвън. Сакреблю изграчи нещо и една сива сянка се стрелна към Джон, който приклекна. Сянката ентузиазирано се хвърли върху папагала и изграчи нещо. Последва още по-ентузиазиран отговор и двете птици направиха кръг около полилея, който се разклати.

- Добре, поне разбрахме от какво дрънчат осветителните тела. Сега остава да намерим откъде се включват. – Джон посегна към един бял порцеланов ключ, но Сакреблю изкрещя едно „Не!“ и мъжът отдръпна ръка.
- Таен под! Таен под! – обясняваше папагалът в сиво. Птицата долетя и включи осветлението от почти незабележим лост до входната врата. После дръпна една завеса и от нея изпаднаха няколко прилепа, които дисциплинирано отлетяха в триъгълна формация нагоре по витата централна стълба.
- Купи къща! Купи къща! – настоя отново Сакреблю. Сивият папагал любовно го пощеше. Беше ясно, че се познават отдавна. Джон не вярваше в случайности. Но вярваше в папагали. Този му беше донесъл късмет веднъж. Можеше да му се има доверие. Полицаят излезе и седна в колата.
- Къде, казвате, е офисът на вашия адвокат? Мисля, че къщата ме устройва за цената си, макар...
- О, за цената винаги може да се преговаря, ето, моят клиент е сговорчив, може и да свалим една трета, ако кажете... – В погледа на Агента започна да изгрява надежда, прозрачна като мъглата над нюорлеанските блата в късни зори.

Над заливчето се спускаше следобедната мараня, в която дори въздухът изглеждаше ленив. До тук не достигаше шумът на големия град. Обаче от страна на къщата се вдигаше шум до бога.

- Не се мотай, а тръскай, на теб ти се казва, гарга рошава!
- Не можем само три гарги даже да ги вдигнем, тези пердета тежат по половин тон!
- Ами не тръскай тези по половин тон, а тези, които са дантелени! – кашляше една сврака, докато лъскаше меден корниз.

Малко встрани група ластовички ударно събаряше многогодишни остатъци от гнезда, в които вече никой не гнездеше. Отрядът на кълвачите сваляше наносите от нескъпосано нанесена боя върху дърворезбите отвън и отвътре. Беше им обещано, че всички намерени червеи са си техни, но водещият кълвач се чувстваше прецакан, червеи на практика нямаше, защото дървениите бяха наикснати в някакъв разтвор, който беше убил всичко живо в тях. Квартет катерички измъкваше от комините попаднали в тях през годините най-различни остатъци от животинки. Ято колибри влачеше свежи жасминови цветчета, които разпръскваше по всички камини. Прилепите се бяха

прежалили и скоростно сваляха десетилетни залежи от паяжини от мислими и немислими места. В местното блато алигаторът Джак плачеше, защото беше станал дебел и не можеше да стигне както едно време до капака, който затваряше извора с чиста вода. Все пак бяха минали близо шейсет години откакто го бяха сложили да го пази, оправдаваше се Джак, и той не беше хвърчал насам-натам както там някои. Визираният някой се почесваше с клюн по археоптериковите пера и намилаше, че добрата форма никога не е излизала от мода, и освен това Джон и Евчето ще се появят всеки един момент, а чешмата няма да пуска нищо, в хладилния шкаф няма лед от преди Втората Световна, с какво ще си охлаждат бирата!

- Обещал си пикник на брега, няма мърдане! - засмя се Евчето, оглеждайки една шапка с мрежа против комари. В количката за пазаруване имаше три бутилки средство против кръвопийците, синьо сирене, шампанско, франзелки и домати.
- Добре, но поне първата вечер спим в хотел, става ли? – опита се да изтъргува вече даденото съгласие Джон.
- Никакви такива! Ти рече къмпинг! Впрочем, ти забеляза ли къде се е дянал Сакреблю? След подписването изчезна като старите пари! А, ето и зелето за Бурито, аз съм готова!
- Аз се надявам да съм готов също! – Джон си мислеше за брадвата и лопатата в кутията с инструменти. Човек никога не знаеше какво може да му потрябва. Трябваше да провери дали има достатъчно газ в караваната.

Евчето бавно извади от чантата си снимката на къщата от сутринта. Може би имаше вероятност да са сбъркали пътя. Не, фронтонът си беше същият, колонадата на верандата беше същата, даже каменните плочи, водещи към широката стълба, си бяха същите. Обаче в рамките на няколко часа си бяха отишли воланите от люпеща се боя по дърворезбата, изчезнали бяха паяжините по прозорците и тревата между камъните. Всички прозорци бяха широко отворени и от тях се ветрееха пердета, малко прокъсани стари дантели, с нещо напоянщи флагове на платноходка. В това, което сутринта Евчето можеше да се закълне, че е блато, в което някой е хвърлил някаква стара каменна ваза, ромолеше фонтан. Входната врата се отвори със скърцане и Джон стисна брадвата.

Комитетът по посрещането се състоеше от Сакреблю и Сивата Птица, придружен от разногласен птичи хор на заден план.

- Карамба, у дома съм! – изкрещя Сакреблю и кацна на Евченото рамо. Сивата Птица кацна на рамото на Джон. Той бавно отиде до кутията с инструменти и сложи брадвата обратно.
- Надявам се, че обичаш фъстъци, - каза той пресипнало и извади килограмов пакет.
- Мадам обича фъстъци, Мадам обича фъстъци! – потвърди Сивата Птица и го щипна обичливо по ухото.

Двамата младоженци се събудиха от ритмично почукване по вратата на караваната.

- Мислиш ли, че можем да пуснем Бурито сам да се разхожда? – тръсна глава Евчето.
- Как сам, нали Сакреблю ще го наглежда? – разтърка очи Джон, отвори вратата и пусна рампата. Бурито се заклатушка ентусиазирано. Наоколо миришеше на море, чийто вкус той никога не беше опитвал. Но неговият приятел папагалът му беше разказвал толкова много, пък и в крайна сметка, някакви инстинкти трябваше да се събудят. Костенурката смело нагази във водата.

- Ха, ново двайсет! Откога почнахте да ходите! Марш на място! – алигаторът Джак направо се втрещи. Близо шейсет години нито една от четирите костенурки не беше мръднала от мястото си. Стигаше Мосю, пардон, вече Сакреблю, да се появи и почваше безпорядък! Бурито учудено погледна дългият масленозелен обитател на водната площ.
- Какво значи, откога почнахме да ходим? Аз винаги съм си ходил. Как иначе се премествах ти от място на място – пространството за плуване не е много, а не ми изглежда да можеш да летиш с този материал за обувки по теб. Впрочем, приятно ми е, аз съм Бурито, слонска костенурка. А ти си?
- Джак. Шестметров алигатор, ако ще се представяме по размер. А къде са останалите три?
- Кои три, бъди малко по-ясен! И няма нужда да се зъбиш!
- Ето, пределно съм ясен. Във фонтана сте четири костенурки. Ако ти си тръгнал да се разхождаш, значи и останалите три са се запиляли нанякъде. Едно не мога да проумея само – то бива, бива флегматичност, но досега шест десетилетия да не мръднеш, а днес да се юрнеш без предупреждение – направо избива рибата! – Джак плясна с опашка. Беше решил да игнорира временно заяждането относно зъбенето.
- Хм, аз съм тук едва от вчера, а в този водоем от преди пет минути. Да не ме бъркаш с някого? – Бурито се огледа.
- Добре, следвай ме и ще видим! – Джак се гмурна и костенурката го последва. В тишината на подводното царство му се изясни защо неговият нов приятел е реагирал така бурно. В четирите ъгъла на фонтана имаше четири огромни костенурки, издялани от камък. Размерите им бяха като на Бурито, по техните някога полирани коруби се бяха заселили водорасли, които ги скриваха почти изцяло, но от устите им продължаваше да струи вода. Ако фонтанът се изчистеше от тръстиките и блатните треви, щеше да стане прекрасно място за следобедна закуска, помисли си Бурито. Донякъде щеше да се стряска изначално от каменните изваяния, но щеше да им свикне, сигурен беше.
- Джак, кога ти изтича наемът за това блатце? – попита делово костенурката. Алигаторът прихна да се смее. – Добре де, ако не си против, може да си го делим, ако обичаш зеле!

В кухнята Евчето приготвяше кошница за пикник. Тя подаде едно парченце сирене на Мосю, едно на Мадам, и им връчи четвърт зелка да я занесат на Бурито заедно с пилешкия крак за Джак, да не умрат от глад по пътя. Алигаторът и костенурката вече бяха тръгнали за мястото на брега, защото дори по почистената алея тяхната скорост не беше кой знае

каква, а обезателно искаха да присъстват на първия пикник на плажа. Джон отначало не виждаше кой знае каква романтика в това да пие киянти в компанията на жена си, два говорещи папагала, костенурка и алигатор, но беше започнал да свиква. Особено след като Джак му беше показал откъде беше входа за тайната изба на бившият собственик на къщата. Момъкът определено е имал чувство за хумор – първо, да си слага най-отбраните напитки в басейна на алигаторите, второ, да кръсти алигатора Джак според преобладаващия неприкосновен запас от уиски „Джак Даниелс“. Е, не можеше да се очаква да кръсти алигатора Бърбън, все пак Сухият Режим още не е бил отменен, когато тази изба е била запълвана, ако се съдеше по датите на бутилките. Джон пхна една в кошницата за всеки случай, подаде галантно ръка на жена си и те поеха към брега. В главата на полицая се въртеше един въпрос, къде се бяха губили Сакреблю и Сивата Птица цяла сутрин. Отговорът щеше да го удиви съвсем наскоро.

- Следваш зелевите парченца, нали се разбрахме!
- И ти си сигурен, че това, което мислиш, че е там, си е там? – попита недоверчиво Бурито. Той ужасно мразеше напразните усилия. Нервните костенурки не доживяваха повече от седемстотин години, което си беше направо едно нищо. Ето, братовчедка му като се хвана с онзи Дарвин, и си умря млада и зелена, ненавършила двеста.
- Няма начин да не е! Иначе Джак щеше да знае, или аз щях да зная, - настоя Мадам.
- И точно помните мястото? – Бурито беше бавен, но упорит.
- Точно! Нали виждаш изрязаното сърце на кората, не, всъщност не го виждаш, то е вече на височина почти пет метра, не можем да те вдигнем до него. Добре, значи като се появят Евчето и Джон, почваш и не се отказваш до победен край! Следвай зелето!

Беше си даже много романтично. Огънят от плавей си пукаше под наденичката на шиш, облачето малки птички осигуряваше защита от комарените популации, салатата беше свежа, а заливът само техен.

- Представяш ли си колко би било удобно, ако бяхме пирати? – размечта се Евчето. – Идеално място!
- Даже си имаме Сакреблю и дружката му, остава да седнеш и да ушиеш „Веселия Роджър“. Можем да идваме тук през всяка отпуска и да вдигаме черния флаг, о, мое Страшилище на Южните Морета!
- Наистина ли съм страшилище?
- Още някоя година в прокуратурата и ще станеш. Никога ли не си се замисляла за смяна на кариерата?
- Мисля постоянно. Но трябва да се плащат ипотечи, заеми за учене, като платим нашите тъкмо ще стане време да плащаме за обучението на децата...
- Къща вече имаме, остават заемите, но ако обединим усилията, не, даже и с обединени усилия пак ще се придвижваме с костенуркова скорост. Впрочем, къде изчезна Бурито? Не съм го виждал да влиза в морето... – Джон се надигна и огледа наоколо. Джак лежеше на

пътя за къщата, което правеше отстъплението на Бурито през този коридор малко вероятно.

- Който преследва слон, не трябва да се грижи дали е съборил росата от тревата, казват в Африка. След Бурито остава почти същата следа. Не може да е отишъл кой знае колко далеч, но за всеки случай... – Евчето изтръска пясъка от роклята си и се запъти към близките дървета. Тревата към тях беше като мината с ваяк. Под едно старо дърво Бурито упорито копаеше дупка.
- Той какво прави? – попита Джон. За него съвместният живот с гигантската костенурка пазеше някои тайни. – Да не би да иска да снесе яйца?
- Не може да снесе яйца, той е мъжка костенурка. Сигурно има нещо вкусничко, което се е завряло в корените, или пък самите корени са вкусни. Дай една лопата да му помогна! Джон въздъхна, отиде до бараката със градинарските сечива и донесе един бел. Бурито благодарно се отмести и полицаят се зае с изкопна дейност. При всеки опит да спре костенурката се втурваше да копае. Джон не искаше Евчето да се трепа и започваше отново. Когато дупката стана дълбока около половин метър, белът удари на дърво. -С-съкровище! Намери с-съкровище! Кар-р-рамба! – се донесе над главите им. Джон си помисли, че за пръв път чува Сакреблю да заеква. Полицаят закопа отново.

Наистина беше съкровище. Съвсем както го описват в пиратските книги – стар съндък, пълен със златни монети, златни кюлчета и някое и друго златно украшение. Увитите в парафинена хартия монети вероятно струваха многократно повече от номиналната стойност на фишеците, защото просмоленият съндък беше пролежал в земята десетилетия без да пропусне влага. Ако се съдеше по стила на бижутата, Арт Деко е бил на мода и даже тогава е минавал за добра инвестиция. Евчето делово ухапа едно кюлче.

- Прилича на 22 карата, но може и да е повече. Бурито, толкова зелев еквивалент няма в природата!
- А сега носим това у дома и Сакреблю ще ни разказва откъде знае за това с-съкровище! – Джон заекна на последната дума. Беше си представил паричния еквивалент на съндъка.

Агентът по недвижими имоти не можеше да го проумее. Вече два пъти беше срещал Джон, веднъж в зеленчуковия магазин с Евчето, и веднъж сам в бояджийския магазин на Джордж. Джон беше реагирал напълно неадекватно – беше поздравил Агента вежливо и дори го беше поканил да намине. Обикновено клиентите на тази конкретна къща бяха поздравявали продалия им драгоценното имение с юмруци или ножове, а двама бяха извадили рязани карабини. Бързият разпит на Джордж беше добавил изненади – новите собственици на „Блатото“ бяха показали завидно желание да реставрират съборетината, Евчето беше купило два топа батиста за пердета от магазина на Джина и беше поръчала още топ червено кадифе и почти три мили златни галони с ресни, но може би Джина преувеличаваше с някой и друг ярд. Не, Агентът определено трябваше да види тази къща пак.

Агентът караше бавно, въпреки че пътят беше добре разчистен. Пред къщата той спря и зяпна. Съборетината беше изчезнала. Всъщност, не беше изчезнала, беше се превърнала в прясно боядисана в бяло и синьо колониална красавица, слънцето блестеше в измитите стъкла на прозорците и лъскавия меден покрив. Френският прозорец беше отворен широко и в парадната гостна се виждаше как Евчето шие на една допотопна шевна машина нещо, което приличаше на облак. Русокосата шивачка помахна на Агента приветливо.

- Заповядайте, аз ей-сега ще свърша това воланче, Мадам, вдигни по-високо, ако обичаш! Никаква мадам не се виждаше наоколо и агентът сериозно се замисли дали пък новите обитатели на бившата съборетина не бяха някакви тихи луди, които са попаднали в такт с лудостта на къщата. Агентът помахна на Евчето, но заотстъпва предпазливо назад без да се обръща.
- Не по-нататък, Бурито може и да не възразява, но може да не сте по вкуса на Джак! Радвам се да ви видя! – каза приветливо Джон, който заковаваше нещо над портика. Агентът се вторачи в домакина.
- Кой Джак? – попита той.
- Джак Алигатора, вие сте на път да паднете в неговия фонтан, – Джон сочеше нещо зад гърба на Агента.
- О, вие имате гости, не искам да се натрапвам, - продавачът на недвижимости си отдъхна. Поне гостите вероятно бяха нормални, макар че с този прякор, кой знаеше.
- Джак не е гост, той е нашият домашен алигатор, - поясни домовладелецът отвисоко.

Трябва да бъдем честни. Агентът беше възрастен човек, който беше прекарал половината си живот в разговори с ексцентрични клиенти, но такива, които имаха домашен алигатор, който от своя страна си имаше фонтан, агентът срещаше за пръв път. Той се обърна вдървено, надявайки се да види солидни решетки. Вместо това видя как една от фонтанните костенурки с размер на масичка за кафе слиза от ниския парапет и се упътва към него, наблюдавана от плацикация се наблизко огромен алигатор. Агентът изпищя едно „Сакреблю!”, скочи в колата си и отпраши.

- Не мога да разбера защо са толкова нервни някои от хората наоколо, - каза Джон на Мосю. – Що му трябваше да те вика, като не остана да се видите!
- Карамба! – изкрещя Мосю. – Сакреблю! Давам наполеон да узная!

Наближаваше зимата. Евчето и Джон вече бяха палили няколко пъти камините, защото по крайбрежието си беше прохладно вечер. Мосю чувстваше, че студът го притеснява повече от другите години. Беше време да си вземе сбогом с обитателите на къщата и да отиде да търси своя пръв кораб. Да, той беше потънал преди много, много години, но първият кораб е като първата любов. „Кетрин Пембъртън” беше се доближила прекалено до един от най-притегателните дамски бижутерийни материали, но коралите се бяха оказали по-устойчиви от стария дървен корпус и екипажът беше успял да се спаси с душата в зъбите, изоставяйки дори пивото. Мосю все

още си спомняше русокосата синеока сирена, която украсяваше носа на кораба и която беше потънала последна, сякаш не беше искала да се връща в родната стихия. Евчето винаги му беше напомняла за тази русалка. Тогава Мосю беше малко папагалче. Беше се добрал до сушата в шапката на капитана, който после едва беше избегнал бесилото, и то защото един прадед на Джон, също полицай, беше имал слабост към хората, които спасяват невръстни птичета. Мосю искаше да разкаже тази история на Джон, но той нямаше да повярва, затова той я разказа на Евчето, което беше решило да зарече шивашкото поприще и да се отдаде на литературно творчество. Това беше идеална професия за жена – домакиня, Мосю беше уверен, особено в очакване на малки птичета в семейното гнездо. Една сълза се търкулна по лилавите му пера.

- И кога тръгваме? – гласът на Мадам го сепна.
- Кои тръгваме? – направи се на ударен Мосю.
- Ти и аз, да не мислиш, че ще си отлетиш тайничко! Вече няма да летиш сам, що ли те пуснах тогава, но пък нямаше да остане никой да пази гнездото... – дори дамските папагали могат да въздишат.
- А сега?
- Сега си имат Джак и Бурито. Оня твоят приятел Караконджулчо, той обеща да намине и да уговори някой местен домашен дух да се премести за постоянно, стига градски живот. Ако искаш, утре призори, ако летим към изгрева, ще изглеждаме златни, като нашите собствени статуи на парапета.

Принцесин се разсмя и погледна двамата удавници.

- Тук перата не са много удобни, по-добре да ги смените на люспи.
- Аз обаче съм някак си свикнал с шаренкото вече, не че сребърното не е добро, виж колко ще отива на Мадам, - Мосю погледна Принцесин очаквателно.
- Добре, добре, шаренкото си остава, и ти ставаш риба-папагалче, можеш да си плуваш около коралите. „Кетрин“ си е там, където си я оставил.
- Карамба! Сакреблю! Откъде знаеш за „Кетрин“?
- Чета приказки, - засмя се отново Принцесин.